

SEGLE XXI: LA IDENTITAT A LA DARRERA NOVEL·LA D'ÒSCAR PALAZÓN

En l'espai que ocupem de les darreries del segle xx i dels inicis del xxi molts s'han preguntat i han especulat sobre com es produiria la transició dels segles. És difícil trobar en la realitat mostres evidents que som en un altre segle. L'espai de la literatura pot reflectir, potser no en el sentit estendalià del terme, però sí en un cert sentit, el temps que ens ha tocat viure. De fet, de tant en tant surten crítics demanant els novel·listes que s'enfrontin a fer cròniques o ficcions situades als temps actuals.

Us he etzibat aquesta reflexió per encarar quatre línies sobre el darrer llibre d'Òscar Palazón perquè penso que en un àmbit si voleu epidèrmic i, doncs, molt evident, ens presenta situacions, actituds i formes d'actuar que ja no són del segle passat. No entro a valorar la conveniència de fer-ho, només ho constato a tall de cronista perquè em sembla rellevant i poc habitual. Realment et submergeixes en el accions que et podries trobar al xamfrà de més avall i que, de fet, llegeixes als diaris sovint.

La novel·la va guanyar el quinzè Premi Literari Vila de l'Ametlla de Mar i això fa que la lectura i el comentari del llibre tinguin per a mi, passeu-me la referència personal, una satisfacció afegida. A la Cala vaig exercir de professor durant vuit anys i és per això que una persona del jurat va ser alumna meva. A més, resulta que un altre escriptor d'un cert perfil generacional i d'un cert deix estilístic, l'amic Àngel-O. Brunet, de l'Òscar, també va guanyar el premi i també me'n va demanar un comentari. Deu voler dir que les collites literàries del Camp de Tarragona van fent el seu camí.

Cal dir que jo veig l'Òscar com un activista de l'escriptura. S'ha enfrontat amb la poesia, hi remet el títol, la narració curta, la traducció literària, i ara a una novel·la, i té dues característiques importants com a escriptor que queden palesades en aquest llibre: la valentia del tema, la identitat amagada sota l'aixopluc d'una mena de baixada als inferns per enfrontar-se a alguns dels trets més escabrosos del món actual; la pedofília i la violència gratuïta, i la valentia estilística.

“La vida és un trencaclosques al qual li falten moltes peces” aquesta frase situada cap al final de la novel·la, juntament amb el títol *Un rostre que no és meu*, em desvetllen dues de les claus que em facilen la reflexió que us presento.

La novel·la està construïda a partir de les peces que van composant el trencaclosques, és per això que la portada és tan adequada. Les peces transmeten angoixa. En la primera part, que es titula *autoretrats*, els personatges ens parlen per mitjà de monòlegs interiors en primera i segona persona, i aquí l'escriptor es mostra hàbil en l'ofici, ens transmeten impressions que fan sentit en la segona part, ja en tercera persona.

Com deia, se'ns presenta una acció situada a la quotidianitat: des de llegendes urbanes fins a estereotips com la Juani (que substitueix l'antiga Lolita), la circulació a internet d'imatges sexuals sense el consentiment, la recomposició del rostre a partir de la cirurgia, amb al·lusions a la més estricta realitat dels diaris, amb gestos molt contemporanis com anar estripant l'etiqueta de l'ampolla mentre parlem, etc. i també per la manera d'escriure cinematogràfica i sense cotilles formals.

La primera part acaba amb una denúncia de la hipocresia, és a dir, el lector veu tota una sèrie de misèria moral que en passar davant dels ulls el fa reflexionar.

Per acabar, felicito l'autor i us faig una demanda: busqueu dues o tres tardes per llegir *Un rostre que no és meu* i la veritat és que entrareu en un món literari que us sobtarà i us seduirà.

PS: Sobretot no us perdeu l'epíleg que podeu trobar al blog de l'autor.

ADAM MANYÉ

Publicat al diari *El Punt* el 27 d'octubre de 2008

http://www.vilaweb.cat/www/elpunt/noticia?p_idcmp=3043791